

**Verzameling
Verhalen 5**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het vijfde verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

De clown.

Een verhaal over het leven zelf. We doen ons allemaal wel eens anders voor dan dat wij zijn.

De knapzak is altijd bij jou.

Een goede vriendin gebruikte het woord 'knapzak', waarmee ze bedoelde hoe zij zichzelf uit een moeilijke periode wist te krijgen. Heb het woord gebruikt tussen onze relatie.

De Sint komt later.

Een humoristisch verhaal over de ontmoeting tussen boer Krelis en Sint-Nicolaas.

Donder en bliksem.

Een paar korte stukjes tekst met deze twee woorden erin.

Dr. Love in het Walhalla.

Een verhaal over het leven op de Zwarte Cross.

Wens je veel plezier bij het lezen van de verhalen.

De Clown.

Men vraagt mij wel eens, hoe kom jij bij jouw verhalen en gedichten. Het antwoord is gemakkelijk, die haal ik uit het leven zelf. Het zijn dingen die ik hoor en zie, meemaak of lees.

Zo hoorde ik pas het nummer de clown van Ben Cramer weer eens op de radio. Een oude hit uit 1971 maar nog steeds actueel. Als je de tekst hoort of leest, dan merk je hoe sterk deze eigenlijk is. Het heeft meer te maken met het gevoel waarin we dan eigenlijk verkeren. Zijn we in een goede gemoedstoestand, dan kunnen we begrijpen dat een clown uit een circus die dan net overleden zou zijn, dat we hem of haar niet kennen. Toch snappen we dat dit een groot verlies is voor het circus, want je moet op zoek naar een andere clown. Hopelijk is deze dan net zo succesvol als zijn voorganger.

In ons leven leren we veel mensen kennen. De een is beroemd door een film of als uitblinker in de sport. Dichter bij huis kennen we mensen van onze werkzaamheden, vakantie of door vrijwilligerswerk. Natuurlijk in ons dorp kan je vele dorpsgenoten bij

naam noemen. Maar hoe goed kennen we die mensen eigenlijk nou echt?

Want we kennen allemaal wel mensen in onze omgeving, die grappig zijn of dat wel eens doen. Of mensen die altijd goed gehumeurd zijn en vaak voor een ander in de weer zijn. Ze lijken wel geen tegenslagen te kennen. Maar is dat wel zo?

Kennen wij een ander eigenlijk echt of gaan we hier altijd van ons zelf uit, dat we die ander wel door hebben.

Lachen als een boer met kiespijn, dat doen we allemaal wel eens. Misschien is het tijdstip om over iets minder moois te praten op dat moment even moeilijk. Mensen die je echt kennen weten dat vaak wel te doorbreken of komen er later op terug.

Of herdenken we onze dierbaren die ons ontvallen zijn, die met hun humor hun laatste levensfase dragelijker hebben gemaakt voor de nabestaanden. Hij/zij was maar een clown.

De knapzak is altijd bij jou.

Knap = hoe jij in het leven staat

Zak = jouw eigen rugzak

Knap = jouw vrolijkheid

Zak = jouw eigen verdrietjes

Knap = jouw dierbaren om je heen

Zak = je hebt er ook een paar los moeten laten

Knap = hoe jij jouw balans weer hebt gevonden

Zak = het ging met vallen en opstaan

Knap = jouw prachtig uitgezette wandelingen

Zak = de strijd van... zal ik nu links of rechts

Knap = onze jarenlange vriendschap

Zak = ondanks dat we elkaar te weinig zien, toch weten dat het goed is

Knap = de inhoud hierin voor jouw energie

Zak = de rode zakdoek voor de inspanning, maar laat de stok jouw steun zijn

De sint komt later.

Boer Knelis had er zin in. Voor dit tochtje had hij zelfs zijn paard gezadeld en de rit kon beginnen. Het was geen grote rit, maar het paard mocht in de winter ook wel even zijn beweging weer eens hebben. De reis was een paar weilanden verderop. Daar langs liep een wetering met vlak bij de weg een stuw. Vorig jaar had zich daar door de strenge vorst, kruiend ijs voor gedaan. Juist het schurende ijs of eigenlijk het lawaai daar van, hadden Knelis doen kijken wat daar aan de hand was.

Nu had het ook al een paar dagen gevroren, dus wilde Knelis even kijken of het water al bevroren was. Max, de herdershond ging mee zoals het wel vaker het geval was.

Het zonnetje scheen lekker en Knelis genoot van de rit.

Bij het laatste weiland aangekomen hield Knelis even in. Wat was dat? Een vreemd paard bij hem in de wei? Zelfs Max merkte eerst zijn aarzeling en zag dan ook het vreemde paard. Een grommend geluid kwam dan uit zijn keel, terwijl de oren werden gespitst en de nekharen overeind kwamen.

“Hier bliem Max.”

Stapvoets ging het dan ook verder. Het vreemde paard bleef dan ook rustig staan. Nu zag Knelis dat het een schimmel was en vastgebonden zat. Ongeveer op tien meter afstand stapte hij dan ook van zijn eigen paard af en ging rustig op de schimmel af. Deze was nat op de rug, dus had zware arbeid verricht en dat al zo vroeg in de morgen. Dan hoorde Knelis Max blaffen en grommen. Achter de schimmel moest dus nog meer zijn.

In de wetering lagen meerdere roeibootjes, verbonden met een lang touw. In de voorste zaten twee mannen, verkleumd tot op het bot. Ze reageerden niet op het aanspreken van hem. Ook al zag hij nu voor het eerst een zwarte man, toch moest die ook geholpen worden.

“Max... haal Johan de knecht en laat hem de jutterswaagn met nemen. NU!!!

De hond rende in een streep naar huis toe. Ruim een kwartier later kwam Johan met de jutterswagen aan rijden.

“Wat is der toch aan de hand Knelis? De hond kwam mie roepen en trok aan de dissel van de jutterswaagn , doordeur wis ik dat ik den met most nemen.”

“Nou Johan, wat hier an de haand is, weet ik ok nog nie. Mar det goat wie gauw uut zuuken. Wie brengt

disse kjals eerst noar de delle toe, dan kunt zie un bettie opwarmen. Zie oademt allebeide nog, dus un dokter is nog nie neudig. Doarnea haalt wie de rest weh op.” Hierbij wees Knelis naar de vol gepakte bootjes.

“En leg ze weh op un peerdedekken, aans heb wie met die iespeeggels an zien boord nog kaans op heujbroei.”

Op de deel werden de beide mannen in het hooi op een paardendeken gelegd door Johan. Door de warmte van de koeien werden de heren langzaam opgewarmd. Johan hield hen in de gaten, je weet het maar nooit met die vreemden. Knelis haalde ondertussen de pakjes uit de boten en stapelde deze op.

Ongeveer een uur na de laatste rit, was het de man met de witte baard die het eerste bij kennis kwam. “Wie bin ie?” Johan kon zijn ongeduld na het lange wachten niet bewaren.

“Rustig an Johan. Ziej dan niet dat den kjal an ut biekommen is?”

Knelis voorzag de man van een glaasje water. Daar knapte hij zienderogen van op. Nu kon Knelis zich ook niet meer inhouden en vroeg het recht op de man af.

“Wie bin ie en wat möss ie op oons laand?”

“Ik ben Sint Nicolaas, beter bekend als de bisschop van Mira. Dat is mijn knecht Pedro en dat is de wegwijspiet. We waren op weg met mijn paard Americo, om de kinderen in Haarle voor het eerst te voorzien van een cadeau in hun schoen. Met de stoomboot kon ik daar niet komen en achteraf was het met de roeiboten hier komen ook niet zo’n goed idee.”

Knelis knikte instemmend, maar het juttten zat hem ook in het bloed.

“Die booten kuj weh af schrieven. Die bint kats kapot deur het ies.” Dat is mooi hout voor de komende winter, dacht hij hierbij. Maar sprak hij dit niet hardop uit.

“Ie kunt hier weh un paar dagen blieven um an te starken, mar dan muj weh etten wat de pot schaft.” Nu was het de beurt van de Sint om hier mee in te stemmen. Ondertussen was Pedro ook bij kennis gekomen.

Vijf dagen duurde het om weer helemaal op te knappen. Dit kwam zeker door de goede zorgen. Maar wat wil je ook als je snert, bloedworst, bakleverworst, balkenbrij en kaantjes op het menu hebt staan. In Haarle weten ze wel wat lekker eten is.

Zo brak de dag aan, dat Knelis, Johan, Sint-Nicolaas en de Pedro met twee wagens vol pakjes terug reden naar Raalte toe, waar de stoomboot van de goedheiligman nog steeds lag. De daar aanwezige pieten waren ze dan ook opgelucht dat alles weer op zijn pootjes terecht was gekomen. Uit voorzorg hadden de pieten al de kerstman ingeschakeld, want de kinderen uit Haarle hadden sinds dit jaar recht op een cadeau in hun schoen. In het ergste geval had de Kerstman dan uitkomst kunnen bieden en deze dan rond kunnen brengen, voordat de boot weer naar Spanje zou vertrekken. Nu werden de cadeaus overgepakt op andere platte wagens en weggebracht door de zwarte pieten. Sinterklaas en de Kerstman hielden een onderonsje met wat bisschopswijn. Het werd een latertje.

Er verstrijken enkele weken, als de postkoets aan komt bij de boerderij van Knelis en daar stopt. Samen met Johan is hij op de deel bezig om het hout van de boten tot kachelhout te zagen, zodat deze goed kunnen drogen. De koetsier stapt van de koets en loopt er omheen. Daar knoopt hij een pakketje los van het bagagerek, die daar aan de achterkant zit. Knelis en

Johan lopen Nieuwsgierig naar hem toe, want dit is geen dagelijkse kost.

“Een pakketje voor boer Knelis van Dam.”

“Det ben ik”, antwoord Knelis hier op, terwijl hij zijn achternaam al heel lang niet meer heeft gehoord. Zoveel volk komt er nu ook niet over de vloer. Hij heeft in ieder geval niks besteld.

“Van wie is det en woar kumpe vandan?” , dat is de vraag die er gelijk achteraan komt.

“Het komt uit Spanje en de naam is Sint-Nicolaas. U kent wel hooggeplaatste mensen Knelis, want dit pakketje hier is zelfs verzegeld. Kijk maar, de zegel is nog intact.” De koetsier wijst hem waar de zegel zit.

“Veel geluk er mee, want ik ga snel weer verder. Heb namelijk nog meer te doen. Een fijne dag samen.” In een vloeiende beweging die ervaring verraad, stap de koetsier op zijn stoel.

“Bedankt en ieje ok un goeje dag.” Knelis en Johan zwaaien de koetsier uit.

Als even later het pakket met verenigde krachten op de deel is gezet, wordt de kist geopend. Er zitten overalls, overhemden en wat boerengereedschap als een riek en schoppen in. Ook zit er een kleine zak in met bruine

geurende bolletjes. Om de beurt ruiken Knelis en Johan eraan.

“Wat det van brokken bint?” Johan haalt zijn schouders erbij op. Dit soort heeft hij nog nooit gezien.

“Geef ze mar an de varkens. Die vret toch alles.” Knelis lost het simpel op, want iets weggooien gebeurt maar zelden.

Donder en bliksem.

Bennie Jolink had het bliksemsnel door. Na het succes van 'Oerend hard', moest er een tweede plaat komen en er volgden meer. Deurdonderen was er ook zo een. Vol bliksems en donders bij de intro, maar net herkenbare teksten. Eenvoudig in taalgebruik en in je hart rakend als een bliksemschicht.

Het voelt als een donderslag bij een heldere hemel, als je plotseling verliefd wordt. Elektrisch geladen door de prikkels van je zenuwen. Bliksemsnel heb je antwoord op alle vragen. Je dondert door, als de adrenaline door je lijf stroomt. De ontlading kan bevrijdend werken.

Gedonder in de keuken heb je alleen maar met Gordon Ramsey. Vloekend en tierend gaat hij zijn kandidaten langs. Die de geselingen van inslagen nederig accepteren met 'Ja Chef'.

Eenvoudige tekst die je hart raken als een bliksemschicht

Zo zag het album deurdonderen het levenslicht

Bennie Jolink had het bliksemsnel door

Elk jaar een nieuwe plaat daar gaan we voor

Als liefde je overdondert plotseling raakt
Elektrisch geladen prikkels zorgen dat dit naar meer
smaakt

De adrenaline kan je naar grote hoogte sterken
Ontlading kan dan heel bevrijdend werken

Als woorden van Gordon Ramsey op je in beuken
Heb je zeker gedonder in de keuken
Geselingen van inslagen worden nederig geaccepteerd
Zo worden nieuwe lichtpuntjes bijgeleerd

Neem nou eens een streekgerecht
Hete bliksem waar appeltjes in zijn gelegd

Dr. Love in het Walhalla.

Als verslaggeefster van de Gelderse krant mogen wij bij hoge uitzondering, een kijkje nemen in het Walhalla op de Zwarte Cross. Hier vieren vaste campinggasten van dit festijn tot in de late uurtjes nog een eigen feestje. Ons is ter ore gekomen, dat er hier een gast moet zijn met de titel Dr. Love.

“Ben jij Harrie?”

Een jongeman in echt campingoutfit staat voor ons. Bruin getint in een mouwloos T-shirt, joggingbroek boven zijn gympen, die zwart zien van het lopen over dit terrein.

“Ik ben Angelique, journalist van de Gelderse krant.” Zo stel ik me voor, als er een bevestigend knikje is van hem. “Mag ik jou een paar vragen stellen?”

Weer is er een knikje van goedkeuring, terwijl hij mij opneemt van de voeten tot mijn hoofd.

“Kom in de caravan, daar kunnen we rustig praten.”

We komen nu verder dan we durfden te hopen. Dus stel ik mijn eerste vraag, nadat we ons gesetteld hebben.

“Hoe kom jij aan de titel van Dr. Love?”

Hier blijkt toch een stukje geschiedenis aan vast te zitten.

Ooit was Herman Finkers met een stukje op tv. Hij ging met zijn vrouw op kraambezoek bij een bekende. Zoals alle trotse ouders heb je natuurlijk de mooiste baby. Herman keek over de rand in de wieg en zag daar een hele lelijke baby liggen. Maar hoe zeg je dat netjes tegen zulke trotse ouders, die je ook niet wilt krenken. Dus bedacht hij ter plekke dat het een verschrikkelijke lieve baby moest zijn, want zij waste haar handen nu nog in onschuld.

“Maar wat heeft dit nu met jou en jouw titel te maken dan?”

“Het is heel simpel. De knapste meisjes en jongens kunnen iedereen om hun vingers winden in de liefde. Er blijven dan genoeg teleurgestelde meisjes over. Die stel ik dan gerust.

Hier op de zwarte cross gebeurt dit ook en door de nodige jaloezie en de alcohol versterkt dit misschien nog wel meer. Maar de ervaring leert dat een aangeschoten vrouw, een engel is in bed. Met liefdevolle woorden en wat lichamelijke massage komt

het hier soms tot meer. Ze gaan in ieder geval blijer de deur uit, dan hoe ze binnenkwamen.”

“En dat teiltje water daar onder het bed, waar dient dat voor?”

“Als je het echt wilt weten, dan ga je daar op de rand van het bed zitten.”

Gewillig neem ik plaats en zie dat hij de veters van mijn schoen los maakt. Even later volgt mijn andere schoen en beide sokken.

“Zet nu je voeten hier in het teiltje met water.” Zijn geoefende vingers wassen mijn voeten en zorgen dat het zand tussen mijn tenen verdwijnt en mijn voeten worden zo mooi schoon. Dan pakt hij een handdoek en masseert traag mijn voeten droog. Wat een tinteling in mijn onderbuik oplevert. Als ook de kuiten nog worden gemasseerd worden, dan denk ik dat er geen vragen meer zijn. Zijn antwoord krijg ik toch wel... (zucht)

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.